

Arrest

nr. 224 004 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 augustus 2015, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 27 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sangi Masha, het districtscentrum van het district Jaghuri, gelegen in de provincie Ghazni. U bent een Hazara van etnische origine en bent een sjiitische moslim.

U heeft tot uw acht jaar samen met uw beide ouders, uw twee broers en uw zus in Sangi Masha in Jaghuri geleefd waar uw vader B.A. een tapijtenwinkel uitbaatte. Omdat de zaken niet goed draaiden en uw ouders een betere toekomst wilden voor hun kinderen, zijn jullie vervolgens naar de wijk Jay-i-Rais in de stad Kabul verhuisd waar uw vader een nieuwe tapijtenwinkel heeft geopend. Toen u reeds zeven maanden in Kabul woonde, werd u op een gegeven moment door moedjahedien ontvoerd in ruil voor losgeld. Uw vader verkocht vervolgens zijn winkel en alle inboedel om het losgeld bijeen te krijgen en na een maand werd u vrijgelaten. Omdat uw vader vreesde dat u mogelijks opnieuw ontvoerd zou worden, besloot hij u samen met R., de neef van uw vader, naar Quetta in Pakistan te sturen alwaar u iets minder dan een jaar heeft gewoond in de wijk Kirani. Jullie beschikten niet over verblijfsdocumenten in Pakistan.

Nadien bent u alleen met de hulp van een smokkelaar doorgereisd naar Teheran, Iran, terwijl R. is teruggekeerd naar Afghanistan omdat hij bij zijn gezin wilde zijn. In Teheran verbleef u aanvankelijk met andere Afghaanse jongens in een fabriek waar plastic werd gemaakt. U heeft in totaal 18 jaar in Teheran, Iran gewoond waar u verschillende jobs heeft gehad. In Iran beschikte u over geldige verblijfsdocumenten. Toen u 19 jaar oud was, bent u teruggekeerd naar Afghanistan om te trouwen en om uw taskara aan te vragen. U heeft twee maanden in een hotel verbleven in Sangi Masha in Jaghuri. Uiteindelijk bent u niet gehuwd met uw toekomstige bruid omdat haar familie niet akkoord ging met de bruidsschat. Zonder bruid bent u vervolgens teruggekeerd naar Teheran, Iran. Elf jaar geleden bent u uiteindelijk getrouwd met F., die oorspronkelijk afkomstig is uit Jaghuri, maar op dat moment in Pakistan woonde. Jullie zijn gehuwd in Teheran, Iran waarna F. bij u in Iran is gebleven terwijl uw schoonfamilie is teruggekeerd naar Pakistan.

Twee jaar voor uw vertrek uit Iran wilde u samen met andere Afghanen uit uw regio uw verblijfskaart laten vernieuwen toen u zonder enige verklaring werd meegedeeld dat uw kaart ongeldig werd verklaard. Drie maanden later, toen u terugkeerde van uw werk, werd u opgepakt door de politie omdat u niet beschikte over een geldig verblijfsdocument. U werd een nacht vastgehouden in een urdugah (gesloten centrum) in Askarabat. In ruil voor één miljoen toman kon u de bewaker omkopen en wist u te ontsnappen. Vervolgens heeft u nog twee jaar illegaal in Iran verbleven alvorens u besloot Iran te verlaten met de hulp van een smokkelaar, meer bepaald op 8 hamal 1394 (28 maart 2015 volgens de westerse kalender) omdat u vreesde ofwel naar Afghanistan teruggestuurd te worden, ofwel naar Syrië gestuurd te worden om deel te nemen aan de oorlog.

Bij een eventuele terugkeer vreest u de algemene onveilige situatie in Afghanistan. Daarnaast verklaart u geen familie en geen eigendommen meer te hebben in Afghanistan wat het voor u niet mogelijk maakt om zich opnieuw in uw geboorteland te vestigen.

U heeft gereisd via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Macedonië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van ongeveer zes maanden bent u op 27/08/2015 aangekomen in België en heeft u diezelfde dag nog een asielaanvraag heeft ingediend.

B. Motivering

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (kopie) en een cd-rom (origineel) aangaande uw arrestatie in Iran.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Iran vooralsnog niet aanzien wordt als een veilig derde land, moet in uw geval uw vrees beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt. De problemen die u in Iran kende, worden hier aldus buiten beschouwing gelaten. Rekening houdende met uw verklaringen aangaande uw vrees ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Afghanistan, dient er te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een eventuele terugkeer naar uw land. U haalde immers geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Toen u gevraagd werd naar de reden voor uw vertrek uit Afghanistan op achtjarige leeftijd, vertelde u dat u door moedjahedien ontvoerd werd toen u en uw familie naar Kabul waren verhuisd (CGVS, p. 15).

Deze moedjahedien hadden u na een maand opnieuw vrijgelaten in ruil voor losgeld. U verklaarde in dit opzicht dat uw vader voordien nooit problemen heeft gehad of bedreigd is geworden; evenmin had er iemand in uw familie politieke banden. U voegde hier aan toe dat zulke ontvoeringen vaak voorkwamen in uw regio gedurende de periode dat u in Kabul vertoefde met uw familie. Deze moedjahedien hadden u bovendien louter uit winstbejag ontvoerd (CGVS, p.16). U verklaarde verder in dit opzicht dat uw vader u naar Pakistan had gestuurd omdat hij vreesde dat u opnieuw zou ontvoerd worden door deze moedjahedien en hij geen geld meer had om u in dat geval opnieuw vrij te kopen. Uw familie zou u nooit achterna zijn gekomen omdat zij hier de financiële middelen niet meer toe had. Gelet op het feit dat u verklaarde dat deze ontvoeringen toentertijd schering en inslag waren, is het bovendien bevreemdend dat uw ouders evenmin vreesden voor de veiligheid van uw twee broers en zus en enkel u op zulke jonge leeftijd naar Pakistan hadden gestuurd; te meer omdat u evenzeer verklaarde na uw ontvoering nog maar liefst zes maanden zonder problemen in Kabul te hebben gewoond alvorens u naar Pakistan bent vertrokken. Ook uw vader zou na deze feiten geen verdere problemen meer hebben gekend (CGVS, p.15-p.17).

Uitgaande van bovenstaande verklaringen kan er opgemerkt worden dat de door u aangehaalde elementen van algemene aard zijn, eigen aan de toen heersende conflictsituatie, die echter niet getuigen van een persoonsgerichte vrees voor vervolging. U kan evenmin nog een actuele vrees voor vervolging gelinkt aan deze oude problemen aannemelijk maken. Andere persoonlijke problemen heeft u niet gekend in Afghanistan. Hierdoor kan u bijgevolg niet in de hoedanigheid van vluchteling worden erkend.

Bovendien werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen die u enerzijds heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat-generaal. Zo had u bij de DVZ verklaard dat u en uw familie Afghanistan hadden verlaten omdat de moedjahedien één van uw broers naar de oorlog wilden sturen (Vragenlijst DVZ, dd. 03/02/2016) terwijl u bij het CGVS dan weer beweerde dat uw voltallige familie in Afghanistan is gebleven en dat enkel u naar Pakistan bent gevluht omdat uw vader vreesde dat u - en niet uw broer zoals u bij de DVZ had verklaard - opnieuw zou ontvoerd worden door de moedjahedien en dit enkel en alleen omwille van losgeld (CGVS, p.15-p.17). Zulke tegenstrijdigheid doet vervolgens twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde motieven waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt.

Voorts vertelde u dat u op achtjarige leeftijd samen met de zoon van de tante van uw vader naar Quetta, Pakistan verhuisd bent waar u iets minder dan een jaar gewoond heeft (CGVS, p.7-p.8). Uw voltallige familie is achtergebleven in Afghanistan omdat zij niet voldoende geld hadden om u achterna te reizen. Ook later heeft uw familie u nooit vervoegd, noch in Pakistan, noch in Iran (CGVS, p.17). Na een jaar in Quetta, Pakistan bent u alleen verder getrokken naar Teheran, Iran waar u achttien jaar lang gewoond heeft (CGVS, p.6). U verklaarde evenwel in deze periode slechts eenmaal naar uw regio van herkomst in Afghanistan te zijn teruggekeerd, meer bepaald toen u 19 jaar oud was en van plan was te trouwen met een meisje uit Jaghuri (CGVS, p.7). U gevraagd wat u vreest bij een terugkeer naar Afghanistan haalt u enkel de algemene veiligheidssituatie aan. Verder stelt u dat u niemand meer heeft in Afghanistan (CGVS, p.29). Zowel uw ouders, als uw zus en twee broers leven niet meer (CGVS, p.10-p.12). Andere familie heeft u niet meer in Afghanistan, noch in een ander land buiten Afghanistan (CGVS, p.14). Dit zijn echter geen elementen die wijzen op het bestaan van een actuele persoonsgerichte vorm van vervolging omwille van een van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara dient er gewezen te worden op het feit dat deze hoogstens een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afgaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afgaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Voorts legde u ook een cd-rom neer inzake uw problemen in Iran, met name de arrestatie van Afghanen zonder verblijfsdocumenten in Iran die door de Iraanse overheid gevraagd worden om in Syrië te gaan vechten. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat er echter aan dergelijk beeldmateriaal evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat er wordt gefilmd. Dit beeldmateriaal kan eender wanneer en eender waar gemaakt zijn. Hier kan er trouwens opnieuw opgemerkt worden dat de door u gekende problemen in Iran buiten beschouwing gelaten worden aangezien uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit, met name Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de stad Jalalabad en de provincies Balkh, Bamyán, Daykundi, Panshir, Samangan en Kabul geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk. Uw beweringen aangaande uw familiaal netwerk zijn namelijk dermate doorspekt met tal van tegenstrijdigheden waardoor deze uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan het wankelen brengen.

Zo verklaarde u dat u als achtjarige jongen naar Pakistan bent verhuisd met R., de neef van uw vader (CGVS, p.6). In Pakistan heeft u iets minder dan een jaar gewoond met R. waarna u alleen bent doorgereisd naar Iran met de hulp van een smokkelaar en R. is teruggekeerd naar zijn gezin in Afghanistan. U verklaarde dat R. zijn terugreis echter niet had overleefd. Onderweg van Quetta naar Jaghuri werd hij door de taliban tegengehouden in Kandahar waar zij hem om het leven hebben gebracht (CGVS, p.8). Later tijdens het gehoor verklaarde u opnieuw dat R. niet meer leefde, maar wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat R. aan ouderdom was gestorven en niet was omgekomen in een aanslag zoals u voordien had beweerd. Toen u geconfronteerd werd met deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheid, probeerde u uw fout te vergoelijken door te stellen dat u eerder niet aandachtig was geweest. Het feit dat u zulk een opvallende tegenstrijdigheid wijt aan een gebrek aan concentratie kan echter niet als verschoningsgrond beschouwd worden (CGVS, p.14).

Ook aangaande uw huwelijk met uw vrouw F. legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij het CGVS dat u elf jaar geleden in het huwelijksbootje was gestapt met uw vrouw (CGVS, p.9) terwijl u bij de DVZ had aangehaald dat u zeven jaar geleden met uw vrouw was getrouwd (Verklaring DVZ, dd.

03/02/2016, paragraaf 14) en niet elf jaar geleden zoals u bij het CGVS beweerde. Bovendien had u evenzeer verklaard bij de DVZ dat u getrouwd bent in Quetta, Pakistan (Verklaring DVZ, dd. 03/02/2016, paragraaf 15) terwijl u bij het CGVS dan weer beweerde met uw vrouw te zijn getrouwd in Iran. Zo vertelde u dat uw vrouw samen met haar schoonfamilie naar Iran was gekomen (CGVS, p.9-p.10). U beweerde bij het CGVS evenwel nooit meer naar Pakistan te zijn teruggekeerd nadat u als negenjarige jongen naar Iran was verhuisd (CGVS, p.7) hoewel u dan weer bij de DVZ had verklaard in Quetta, Pakistan te zijn gehuwd.

Zulke opvallende tegenstrijdigheden ondermijnen vervolgens niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de verblijfssituatie van uw familie maar evenzeer de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de plaatsen waar u stelt verbleven te hebben alvorens u naar België bent gekomen.

Dit geldt evenzeer voor uw verklaringen aangaande uw vermeende opsluiting in Iran. Zo had u verteld bij de DVZ dat u maar liefst een maand was opgesloten in de gevangenis Qezel in Teheran (Vragenlijst DVZ, dd. 03/02/2016) terwijl u dan weer bij het CGVS beweerde na één nacht te zijn ontsnapt uit het gesloten centrum van Askarabat. Van de gevangenis in Qezel had u zelfs nog nooit gehoord toen u hiermee werd geconfronteerd. Verder kon u louter ontkennen dat u bij de DVZ had beweerd dat u een maand had vastgezeten in Iran (CGVS, p.29). Ook hier brengen zulke tegenstrijdige verklaringen uw algemene geloofwaardigheid bijgevolg in ernstige mate aan het wankelen.

Voorts kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweringen aangaande uw broer en zus. Zo vertelde u dat uw broer A.H. zestien jaar geleden werd gedood door de taliban toen hij onderweg was naar huis. Bij de DVZ (Verklaring DVZ, dd. 03/02/2016, paragraaf 17) had u echter verklaard dat uw broer tien jaar geleden gedood werd en niet zestien jaar zoals u bij het CGVS dan weer aanhaalde. Toen u hierop gewezen werd, kon u dit louter ontkennen (CGVS, p.11). Hoewel u bij de DVZ nog had beweerd dat uw zus S. levend en wel in Quetta, Pakistan verbleef (Verklaring DVZ, dd. 03/02/2016, paragraaf 17), deed het verbazen dat u plots bij het CGVS verklaarde dat uw zus al vijf jaar geleden overleden was aan een natuurlijke doodsoorzaak. Bovendien verbleef zij volgens u op het moment van haar overlijden niet in Quetta, Pakistan zoals u eerder had verklaard bij de DVZ, maar in Jaghuri, Afghanistan (CGVS, p.12). Ook hier kon u enkel deze tegenstrijdigheid ontkennen zonder enige afdoende verklaring te geven (CGVS, p.12-p.13).

Verder, toen u gevraagd werd of u nog ooms of tantes had aan vaders- of moederskant, beweerde u dat zowel uw moeder als uw vader enig kind waren. Dit deed echter verwonderen aangezien u voordien nog had verteld over R., de neef van uw vader, die u geholpen had om naar Quetta, Pakistan te reizen (CGVS, p.8). Toen u hierop werd gewezen, kon u dit enkel bevestigen en vertelde u dat R. de zoon was van de tante van uw vader. Beiden zouden inmiddels overleden zijn (CGVS, p.13-p.14).

Tenslotte kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat u bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal bevestigd heeft dat u eerder in staat was geweest om de belangrijkste elementen van uw asielaanvraag te vertellen bij de DVZ en dat u geen opmerkingen had aangaande uw interview bij de DVZ (CGVS, p.2).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk, de verblijfssituatie van uw familie en de omstandigheden waarin u gescheiden bent geraakt van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk familiaal netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een aanvraag ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3), zes rapporten (stukken 4 en 7-11), twee persartikels (stukken 5 en 6) en een aantal foto's (stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Verzoeker, die sedert zijn achtste niet meer voor langere tijd in Afghanistan heeft gewoond, voert ten aanzien van Afghanistan aan dat hij de algemene veiligheidssituatie vreest en dat hij er geen familie meer heeft. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zijn vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, *in casu* Afghanistan, waardoor zijn voorgehouden problemen ten aanzien van Iran buiten beschouwing worden gelaten; (ii) de door hem aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan van algemene aard is en niet duidt op enige persoonlijke problemen, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet verlaten van Afghanistan door hem en zijn familie en over de reden hiervoor; (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (iv) hij de asieliinstanties geen geloofwaardig zicht biedt op zijn

familiaal netwerk en zijn werkelijke verblijfplaats(en) en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan zijn vertrek naar België, gelet op (a) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn neef R., (b) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn huwelijk met F., (c) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn beweerde opsluiting in Iran, (d) zijn tegenstrijdige verklaringen over het beweerde overlijden van zijn broer en zus, (e) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn ooms en tantes.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Vooreerst wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij in totaal 18 jaar in Iran heeft gewoond en meent hij dat uit een nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming niet enkel dient te geschieden ten aanzien van zijn land van nationaliteit maar ook ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Iran. Hij verwijst naar informatie met betrekking tot de situatie van in Iran verblijvende Afghanen (verzoekschrift, stukken 4-6) en wijst erop dat één van zijn redenen om in België internationale bescherming te vragen erin bestond dat zijn Iraanse verblijfskaart niet werd verlengd en omdat hij hierdoor het risico liep om naar Syrië te worden gestuurd om er te gaan vechten. Tevens merkt hij op dat Afghanen die behoren tot de etnische groep der Hazara, zoals verzoeker, in Iran worden gevisieerd. Hij besluit als volgt: *“Een Afghaanse man, die al 18 jaar niet meer naar zijn thuisland is geweest en altijd in Iran heeft gewoond, zomaar terugsturen naar Afghanistan, is te kort door de bocht!”*.

De Raad wijst erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés", Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient het verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de verzoeker om internationale bescherming in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p. 22, § 89).

In casu wordt aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet getwijfeld. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden die maken dat verzoekers nood aan internationale bescherming *in casu* niet ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Afghanistan, zou kunnen/moeten worden beoordeeld en/of dat deze nood (eveneens) ten aanzien van Iran zou moeten worden beoordeeld. Verzoekers langdurig verblijf in Iran doet immers geen afbreuk aan zijn Afghaanse nationaliteit en/of aan de hiervoor uiteengezette beoordelingswijze van een verzoek om internationale bescherming ten aanzien van het land van nationaliteit van de verzoeker. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn nood aan internationale bescherming (mede) ten aanzien van Iran dient te worden beoordeeld. De bijgebrachte algemene informatie met betrekking tot de situatie van in Iran verblijvende Afghanen (verzoekschrift, stukken 4-6) is dan ook niet relevant om *in casu* verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan te beoordelen. Waar in een nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, stuk 3) sprake is van het land van gewoonlijk verblijf, dient dit te worden begrepen op de hiervoor uiteengezette wijze.

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift kort door de bocht acht om een Afghaanse man die 18 jaar in Iran woonde "zomaar" terug te sturen naar Afghanistan, dient erop gewezen dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel inhoudt en dat enkel uitspraak wordt gedaan over verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente en uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet *in concreto* aannemelijk maakt. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan van algemene aard is en niet duidt op enige persoonlijke problemen, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet verlaten van Afghanistan door hem en zijn familie en over de reden hiervoor; (ii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (iii) verzoeker de asielinstanties geen geloofwaardig zicht biedt op zijn familiaal netwerk en zijn werkelijke verblijfplaats(en) en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan zijn vertrek naar België, gelet op (a) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn neef R., (b) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn huwelijk met F., (c) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn beweerde opsluiting in Iran, (d) zijn tegenstrijdige verklaringen over het beweerde overlijden van zijn broer en zus, en (e) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn ooms en tantes.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat de situatie van Afghanen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan, precair is, dat zij een sociaal stigma ervaren, dat zij te maken krijgen met psychologische problemen, dat vele Afghanen onder dwang door de Iraanse autoriteiten worden gedeporteerd naar Afghanistan en dat deze Afghanen verschillende problemen tegenkomen bij hun hervestiging in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 7-11) niet blijkt dat er in hoofde van iedere Afghaan die na een (lang) verblijf in het buitenland (*i.c.* Iran) terugkeert naar Afghanistan sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van ernstige schade in de zin van 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet. Het enkele feit dat teruggekeerde Afghanen mogelijks in precaire omstandigheden terechtkomen, betekent op zich immers niet dat ieder van deze Afghanen nood heeft aan internationale bescherming. Dit klemt des te meer daar verzoeker nooit eerder melding maakte van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde louter om reden van zijn verblijf in Iran en zijn eventuele hervestiging in Afghanistan. Wanneer verzoeker op het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen wordt gevraagd wat er met hem zou gebeuren indien hij naar Afghanistan zou terugkeren, antwoordde hij als volgt: *“Ik heb geen netwerk in Afghanistan, ik kan bij niemand terecht, ik vrees de situatie, ik vrees de taliban, ik vrees de dood.”* (gehoorverslag CGVS, p. 29). Tevens dient vastgesteld dat verzoeker slechts verwijst naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen op zich echter niet volstaat om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt bovendien op pertinente wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker de asielinstanties geen zicht biedt op zijn werkelijke familiaal netwerk en zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België, doch verzoeker voert hieromtrent geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Verzoeker stelt immers enkel dat hij geen enkele familie meer heeft in Afghanistan, hetgeen slechts een herhaling is van zijn eerdere verklaringen en op zich dan ook niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in Afghanistan geen familie meer zou hebben, te weerleggen. Wat betreft de foto's (verzoekschrift, stuk 12) dient erop gewezen dat hieruit niet kan worden afgeleid waar deze foto's werden gemaakt. Aan dergelijke privéfoto's kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Voor het overige laat verzoeker de vele tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing terecht worden vastgesteld, volledig ongemoeid. Ten overvloede dient erop gewezen dat, waar verzoeker wijst op de situatie van Afghanen die door de Iraanse autoriteiten onder dwang naar Afghanistan worden gedeporteerd, verzoeker zelf nooit onder dwang door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan werd gedeporteerd en dat hij vanuit Iran naar België reisde.

2.3.2.5. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Ten einde de redelijkheid van een mogelijk intern vestigingsalternatief na te gaan dient in de eerste plaats rekening te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waaronder zijn leeftijd, zijn sociaal en familiaal netwerk, zijn financiële mogelijkheden, zijn werkervaring, zijn gezondheidstoestand en andere elementen die van belang zijn bij het bepalen van de mogelijkheid om elders in het land van herkomst een leven op te bouwen. Waar de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, dient erop gewezen dat deze bewijslastverdeling geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die steeds op de verzoeker rust en die inhoudt dat de verzoeker de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

In casu kan worden vastgesteld dat indien aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld hoger echter reeds is komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden verblijfplaats(en) en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België en aan zijn familiaal netwerk geen geloof kan worden gehecht. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door hem aangemeten socio-economisch profiel schiet verzoeker ernstig tekort in de op hem rustende medewerkingsplicht en laat hij bijgevolg niet toe de redelijkheid van het vestigingsalternatief na te gaan. Indien verzoeker daadwerkelijk nood zou hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet, kan worden verwacht dat er geen redenen bestaan voor verzoeker om de asielinstanties geen volledig en waarheidsgetrouw zicht te bieden op zijn persoonlijke omstandigheden. Daar dit *in casu* echter niet het geval blijkt te zijn kan de Raad enkel besluiten dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio of land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER